

на близо, и по на близо, и да се още по хубаво насмъркашъ съ благоуханието имъ, при това и да се надишашъ, да напълнишъ слабитѣ си гърди съ тоя животодавенъ чистъ горски въздухъ.

За обичание си, за радване до ненасищане си, о прѣкрасна, благословенна, ненагледана ми страна, ти зелено горо! Но незная защо така все страшна ми се изгледвашъ! Днесъ си чиста, но до вчера ти бѣ пълна съ люти кръвници, кой знае да ли и сега, въ тоя часъ отново не сж се развадили въ тебе? Твоитѣ възпоминания, горо, сж грозни и ужасни! И сега, щомъ влѣза въ тебе, изъ подъ твоитѣ висококлонясти, гъстолиственни дървета, тръпки ме побиватъ и намѣсто да си испътя гърдитѣ и да се налапамъ съ чистия ти въздухъ, намѣсто да се обръцамъ на лево, на дѣсно, и да ти се нагледамъ, намѣсто да се поспржъ подъ твоитѣ дебелы сѣнки, да посѣдна на тая зелена морава, и да си извадя пълната съ роино вино бѣкличка, да си сладко посръбна и, отъ драгости, още по сладко да си запѣя и високо провикна, то . . . пусто клѣто сърце, раступало се, растреперало се, неможъ да го уталожинъ: едно малко прѣщупъркване на нѣкое влѣкоходно животно, стрѣсвате те, устнитѣ ти се попукватъ, плюнката въ устата ти засѣхва и ти, наведенъ, прѣгърбушенъ, гледашъ кога да изкочишъ на край, додѣто не си сръщналъ това, което се е оживило у тебе, и чакъ когато излѣзешъ на отвореното поле, очитѣ ти свѣтватъ и сърцето ти дохожда намѣсто, и ти захващанъ по свободно да дишашъ.
